

Чакъ когато на себе си дойдохъ, видяхъ —
Бехме вече отъ боя далеко —
Че единъ опълченецъ ме води, съ лице
Омотано надлъжъ и напреко.

Други беше Попова подйелъ на ръце
И вървеше следъ насъ отподиря, —
А навредъ отъ страни, и отпредъ и отзадъ,
Почернялъ бе отъ ~~всѣ~~ паплачъ баиря.

Всички бяха, старци, жени и деца —
Що остава на клетите хора!
Непресякваше долу броятъ. И отвредъ
Буенъ пламъкъ обзелъ бе Загора.

Тамъ на връхъ на баиря запрехме се ний.
«Оставете ме тука» простена
Злополучника — «огнь ми адски гори
Гръдъ дълбоко и люто язвена.

Ази чувствувамъ, пътя не ще изтърпжъ;
Нейде тукъ ме на заветъ сложете; —
Победители вий да се върнете пакъ/
Ако Богъ ви помогне, — помнете,
Не оставяйте своя другаръ, на врагътъ
Не оставяйте трупътъ ми хладний — —
Може би да ме сварите още и живъ:
Може би сгоденъ часъ да се падне.»

Полумъртавъ го ние оставихме тамъ,
И се пръснахме кой къде свари...
А отъ ляво се спущаше вече врагътъ,
На обходъ да ни татъкъ превари.»

И съ горчива въздишка оброни чело
Старий воинъ, обръгналъ на рани;
И безмълвно ^{тамъ съ слеза} ~~внимаваша~~ тъжний разказъ
Бежанците, край огъня сбрани.

~~77~~ 74